

יסודיים וחט"ב: רמת מתקדמים

מקום ראשון

רות נחמיאס, בית ספר אמונה. מקסיקו המורה: שרי ולודבר.

התווים שמצטרפים

אל תעלי על המיטה שלי!!!

למה את מפזרת את החדר?! נו..... תתחילי לסדר.

אלו היו משפטים שהיו חוזרים ונשמעים בבית משפחת לויין.

שיר נראתה אדישה למה שהתרחש מסביבה. היא הייתה רגילה לצעקות מעין אלו.

מידי צהריים בשובה מבית הספר, המחזה היה חוזר על עצמו. אחיותיה הגדולות היו מצפות שהיא תגיב ותתנהג כמותם בלי להתחשב שהיא קטנה בשש שנים מהם.

שיר, ילדה בת שמונה, חייכנית ומתוקה, נולדה למשפחתה אחרי שתי בנות ובן. היא הייתה ילדה ממוצעת עם שגרה רגילה ככל הילדות.

כשהיא נולדה כולם שמחו לקראתה וטיפלו בה במסירות, אחיותיה אהבו אותה מאוד ונהנו לנדנד אותה, לשיר לה שירים, ללטף אותה ולהעביר איתה זמן רב.

יחד עם שיר נולדה מנגינה, מנגינה שקטה, עדינה ושמחה.

שיר עברה בהצלחה רבה את שנות לימודיה הראשונים בגן.

אך בהגיעה לגן חובה נתגלה במהרה קושי בהכרת האותיות. וכך עברה את רוב השנה.

הוריה שוחחו על כך עם הגננת אך זו טענה שזה רק עניין של גיל מפני ששיר היא הקטנה בשנתון, וככל שתבגר תצליח להשתוות לכולן.

לקראת סוף השנה היה עליהם לקבל החלטה האם כדאי שהיא תישאר בגן חובה עוד שנה או שמא עדיף שתעלה לכתה א'.

ההורים התייעצו עם ההנהלה, המורה וצוות המומחים, ואחרי דיון רב ומשמעותי הגיעו למסקנה שעדיף שתמשיך במסלול הרגיל ושבמשך הזמן היא תגדל ותצליח.

אך בלב האם נשאר עדיין ספק קטן. האם זו באמת ההחלטה הנכונה?

אחרי חופש נעים ורגוע התחילה שנת הלימודים ויחד עם כל הילדות גם שיר התחילה שנה חדשה בהתלהבות ועם נימת התחדשות מרוממת.

היא הבינה היטב את החומר הנלמד והמורות התפעלו מכושר התפיסה המהירה והעמוקה שלה, ניכר היה שהיא ילדה פקחית וחכמה.

באספת ההורים הראשונה המורות דיווחו להוריה על הבשורות הטובות. "שיר ילדה נבונה עם יכולת". האם שאלה כמה פעמים אם יש הבדל בין הרמה של בתם לשאר התלמידות בקליטה ובהבנה מצוינת, וצוות בית הספר הפציר שאין מה לדאוג והכל בסדר, הם שמחו מאד וחשבו בלבם שהבעיה חלפה.

בהגיע תקופת המבחנים שיר הייתה מתוחה וחסרת סבלנות, לא היה לה חשק ללמוד ועשתה כל דבר בכבודות. הוריה לקחו אותה לבדיקת עיניים, הם חשבו שאולי הכול נובע מבעית ראייה. אבל הסתבר שזה לא היה הכיוון. ב"ה הכול היה בסדר.

כשהמורות ציינו את המבחנים שמו לב ששיר עדיין התקשתה בקריאה ובכתיבה. אך מוזר היה שכל מה ששאלו אותה בעל פה היא ידעה היטב, ולכן לא נתנו יותר מדי תשומת לב לעניין.

כך חלפה לה השנה ואט אט התחילו להופיע סימני עצבות בליבה של שיר.

היא סיימה את כיתה א' בציונים די נמוכים ובמצב רוח ירוד וקודר.

ויחד עם שיר גם התווים החליפו צבע, הם התנגנו בכבודות והשמיעו צלילי מרירות.

ועוד חופש הגיע.....

טיולים..... קייטנות..... בילויים..... ולעיתים גם קצת מנוחה, מה שעוזר לכולם להרגיש טוב ולהיות רגועים.

שנת הלימודים החדשה התקרבה, מתחילים להתכונן, לקנות תיקים ומחברות חדשות והסקרנות גוברת מדי יום. "מי תהיה המורה? ליד מי אשב? ואולי יצטרפו לכתה כמה בנות חדשות?" ובלי משים, הופיעו להם מנגינות התקווה והביאו איתן קרן אור חדש שהרגיעה את ליבה של האם והכניסו כוח ועליזות בחייה של שיר.

ביום הראשון ללימודים שיר חזרה עם סיפורים מעניינים על המורות והחברות, על מה ששיחקו בהפסקה ועל החוויות שכולן עברו בחופש. אמה הקשיבה בהשתוקקות לכל מה שהיה לה לספר ונהנתה לשמוע את ילדתה השמחה.

אך הדברים השתנו כעבור שבוע בלבד, שיר החייכנית והרגועה הפכה לילדה עצבנית וכל מה שבקשו ממנה עשתה ללא חשק. את שיעורי הבית סירבה להכין וכשאימא שלה הכריחה אותה להוציא את המחברות היו מתחילות מריבות ממושכות. שיר כתבה ואמה ביקשה ממנה למחוק ולנסות לכתוב בצורה מסודרת בתוך השורות. עד ששיר הייתה תולשת את הדף בכעס מהמחברת מכניסה הכול לתיק וסוגרת אותו בלי שום כוונה לסיים.

בבקרים זה היה כמעט בלתי אפשרי להעיר את הילדה הקטנה, היו צרכים למשוך אותה מהמיטה ואפילו להלביש אותה. כוחות רבים נדרשו בשביל תפקיד זה כי תוך כדי שיר הייתה צועקת שאין לה כוח ושהיא חייבת לחזור לישון.

אחיותיה היו גוערות בה שתזדרז אבל שום דבר לא עזר. שיר בשלה, לא רוצה לקום ולא רוצה להתלבש.

התונים התחלפו בלי שום הודעה מוקדמת, כאילו החושך השתלט עליהם.

האם המודאגת שוחחה כמה פעמים עם שיר. "מפריעים לך בבית הספר? המורה מעירה יותר מדי? או אולי היא קצת צעקנית?" הייתה שואלת. אך שיר לא הצביעה על שום בעיה מוגדרת וכולם בבית התחילו לחשוב שכנראה זו עצלות או חוסר שינה, והיו מציעים שהיא תלך לישון מוקדם וכך תוכל לקום בזמן עם כוח ובמצב רוח טוב. התוצאות היו הפוכות, עכשיו שיר לא רק התקשתה בקימה אלא שבליילה לא הייתה מצליחה להירדם.....וזה יצר מעגל של עייפות מתמשכת.

בלבה של שיר התחיל להתנגן ניגון עצוב וקודר... אפור ומעורפל.....

בוקר אחד אחרי שכולם התכוננו לצאת לבית הספר שיר פנתה לאימא וביקשה כמה שקלים, האם שאלה בהתפעלות "מה לך ולכסף?", שיר משכה בכתפיה אך האם לא הרפתה עד שקיבלה הסבר שעולה על הדעת. שיר שלא סיימה להעתיק מהלוח וחשבה שתיאלץ להשלים בבית, מיהרה לבקש מחברה שתכתוב לה, וזו הסכימה אך ביקשה בתמורה סכום קטן של כסף. האם נדהמה לשמע הדברים אבל שמרה על ארשת נינוחה ורגועה. בעדינות ישבה ושוחחה עם שיר לאורך זמן.

המחשבות התרוצצו בקרבה של האם ולא נתנו לה שקט. מנגינות מעורבות נשמעו יחד עם זכרונות

מחיה של שיר שהבזיקו במהירות אבל רק היא, האם הצליחה לשמוע אותם ולהיזכר.

האם הן אלו מנגינות של אור או של חושך? של שמחה או של עצבות? של תקווה או של ייאוש?.....

דמעות החלו להרטיב את לחייה ותפילה חרישית בקעה מליבה... ריבון העולם רק אתה יודע, רק אתה מבין ומפענח את מה שמסתתר בתוך כל אדם. "תן לי עצה נכונה ותאיר את דרכינו.....אנא ה' הושיענו".

היא חייגה לבית הספר וביקשה להיפגש עם המחנכת של שיר. ומה הפלא?! המזכירה אמרה שהמחנכת בדיוק רצתה לשוחח איתה.

יחד הן החליטו שכדאי לקחת את העניינים בידיים ולבחון את שיר עם משהיא מקצועית בתחום. ואכן לקחו את הילדה למומחית מומלצת מאד, על אף שזה היה במרחק שעה וחצי נסיעה מביתם.

היא דיווחה להורים על קושי במיקוד הראייה וביקשה לעשות תור אצל רופא שמזהה בעיות מעין אלו. ואכן הרכיבו לשיר משקפיים שעזרו לראייה, לקריאה ולכתיבה אבל יותר מכל הן היו עדשות שהחזירו את השירה ואת ההרמוניה לבית משפחת לוי, עדשות שכאלו, שניגנו מנגינות, שמחות ומאושרות, שהחזירו אור ותקווה, תווים בודדים שיחברו שירים לאורך כל החיים.

והנה ה' חיבר מקרים, צירף אנשים ונטע אמונה בלב של שיר, בזכות מעשה אחד קטן:
בחירה באור!